

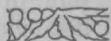
vode. Ob Marijini podobi je razpoložila Julka tudi vse podobice, ki jih je dobila v šoli od gospoda kateheta. Hodila je prvo leto v šolo in bila je najpridnejša učenka v razredu. Gospodična učiteljica jo je večkrat očitno pohvalila. Gospod katehet pa so jo pohvalili s tem, da so ji podarili vselej lepo podobico, kadar je izvrstno znala krščanski nauk.

Nad Marijino podobo je obesila Julka angela s perotmi, ki se ji je zdel, kot da hiti v nebo in sporoča Jezusu o Julki.

Zvečer je poklenila Julka pred šmarnice in molila iz knjige litanije Matere božje. Mati so ji odgovarjali. Po litanijah je zmolila Julka še češčenamarijo za svojo dušo in ljubo zdravje mamičino.

In tako je molila Julka vsak večer Marijinega meseca pred šmarnicami in priporočala svojo dušo varstvu majniške Kraljice. Angelček je čuval nad njo in nosil njeno molitev v nebo. Majnik je cvetel v deželi, v Julkinem srcu pa je cvetel majnik svete ljubezni in iskrene molitve.

Vukovoj.

Kaj je pripovedovala sinica.

V duplini starega oreha je imela sinica svoje mlade. Dan na dan je čepela pri njih, da bi se jim ne pripetilo kaj žalega. Ko so se male siničice že lahko pogovorile s skrbno staro, jim je pripovedovala dogodke iz svojega življenja. Nekega popoldne jim je govorila takole:

„Rodila sem se blizu tega kraja, v gostem grmovju kraj reke. Ko sem dobila peruti, sem šla po svetu, da bi si sama iskala hrane. Po leti sem se že še živila, a po zimi mi je šla trda. Kolikokrat sem morala trpeti mraz in lakoto, a pomagati si nisem mogla. V največjem mrazu sem pribežala pred vežo neke hiše. V veži ni bilo nikogar, zato sem smuknila hitro za vrata, da bi se malo ogrela. Kmalu nato pride iz hiše deček

in se vstopi na prag. V strahu sem čepela na cunji za vrati. Včasih se je deček prestopil, in tedaj sem vselej vstrepetala, boječ se, da bi me ne zagledal. V tem je pritekla iz hiše deklica in se naslonila na vrata, ki so se začela pomikati proti meni. Ker sem se bala, da bi me ne pomečkala, sem smuknila pod strop. Deček me zagleda. Preden sem mogla zbežati, so bila vrata že zaprta. Začeli so me loviti. Nekaj časa sem se jim umikala, a naposled sem se stisnila v kot, pričakajoč, kaj bo. Deček me je ujel, zaprl v gajbico in postavil v vežo na okno. Dasiravno je bilo v veži precej gorko, mi je bilo vendar zelo hudo. Bila sem čisto sama, brez tovarišic, v ječi — menda za celo življenje. Kako mi je bilo potem pomladi hudo — tega ne morem povedati! Zunaj so bili tako lepi, jasni dnevi, a v veži temno in vlažno. Veselo so skakljale zunaj moje tovarišice po drevju in so prepevale, veseleč se zlate svobode; a jaz sem otožno čivkala v ječi in skakala s palčice na palčico. Drugi ptiči so pletli gnezda in se veselili mladega zaroda, jaz sem bila tako sama, zapuščena od vsega sveta.

Nekega dne mi je bilo posebno hudo. Zunaj je bil lep dan. Nikogar ni bilo videti. Tedaj me je obšla sladka misel na beg. Ogledala sem gajbico. Poizkusim pri vratih, a bila so trdno zaprta. Poizkusim med palčicami, a vse so bile preveč skupaj. Pač sem pa opazila, da se lahko malo upognejo. Poizkusim na ta način. Kako sem bila vesela, ko sem se prerila do srede života. A naprej nisem mogla. Bila sem v kleščah. Naprej nisem mogla, a nazaj nisem smela. Pokvarila bi si peruti. V tej stiski se še enkrat poženem naprej — in glej, bila sem v veži. Onemogla padem na tla in — ravno tja, kjer so me bili ujeli. Hitro se spomnim vseh nezgod, ki bi me spet lahko zadele — pa zbežim pod strop.

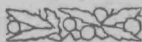
Morala sem misliti, kako bi prišla na prosto, kajti veža je bila zaprta. Hitro obletim vse kote. Ko letim mimo vrat, ki so držala pod streho, se nekaj zasveti. Bila je luknja v vratih in slučajno odprta. Presrečna zbežim skozi njo pod streho. Sedaj sem bila na dobrem. Vendar bi bila kmalu tu prišla v pogubo. Ko

sem sedla na linico pod streho, da bi zbežala na prosto, sem nekoliko počakala, da bi se parkrat ozrla tja, kjer sem prebila najbednejše dneve svojega življenja. Kar se naenkrat zažene proti meni črna žival — pravijo ji mačka — in me hoče zgrabiti s kremplji. Ne vem, kako sem ubežala iz te nevarnosti. Le to še pomnim, da sem bila kar brezumna, tako me je bilo strah te krvoločnice. Begala sem naprej, naprej, kakor bi bila sovražnica še vedno za menoj.

Naposled sem se vendar umirila. Kako prijetno se mi je zdelo, ko sem bila spet v ljubi prirodi. Veselo so mi tekli dnevi do danes. Saj uživam zlato svobodo, ki je vendar največja naša dobrota. In vas imam, ljube moje male!

Sinica je umolknila. Pod orehom je stopal deček, ki se je radovedno oziral na drevo in dejal samprisedi: „Presneto, da je tukajle gori gnezdo! Drevi pogledam!“

Taras Vaziljev.

Staremu ateju za god.

Punčka sem velika
kakor črka i —
ki na glavi pika:
kapa ji stoji.

Vendar glave modre,
bistrih sem oči,
zlate imam kodre,
dolge tri pedi.

Danes, ata stari,
vaš slavimo god —
Bog naj vam podari
zdravja zvrhan sod!

Bog naj vas ohrani,
vsega naj vam da —
radosti kot lani,
zlatov meha dva...

Kadar pa vam leže
truplo v zemljo spat:
angel z božje veže
čuvaj vas takrat!

Dušo pa popêlji
gor v nebeški raj,
v blaženem veselji
Bog ji pôkoj daj!

Vneslav.

